

everyY

เด็กฝึก Thriller Trainee ระทึกฆาตกร เล่มที่ 1

วังยา (妄鸦) เขียน
จือซิน แปง
Chonggong ภาพ

ตัวอย่าง

ร่วมพูดคุย สอบถาม:

กับนิยายเอเวอร์รายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เชิญพบกับรายการ 'เด็กผีกระต๊ากขวัญ' ว่าไรตี้เซอร์ไววัลสุดสะพรึงแนวใหม่ที่มีความตายรออยู่ทุกก้าวของชีวิต หากพวกเขาพลาดแค่เพียงนิดเดียว ก็อาจไม่เหลือแม้กระทั่งลมหายใจ...

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของ 'จิ้งจิว' นักมายากลชื่อดังระดับโลกที่หลุดเข้ามาอยู่ในนิยายเรื่อง 'เด็กผีกระต๊ากขวัญ' โดยเขาจะต้องขวนขวายเอาตัวรอดชีวิตมาให้ได้มากที่สุด เพื่อรักษานิ้วมือที่บาดเจ็บจนเป็นสาเหตุให้เขาต้องละทิ้งอาชีพนักมายากลในโลกก่อนหน้าไป หลังจากนั้นเขาก็จะใช้ความสามารถของนักมายากลที่มีพาตัวเองไปอยู่ในแรงก์สูงๆ ให้สำเร็จจงได้

มาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยเหล่าเด็กผีกระต๊ากขวัญที่คุณชื่นชอบ รวมถึงติดตามจิ้งจิวไปอย่างใกล้ชิด เพื่อค้นหาเบาะแสและที่มาต่างๆ ของรายการนี้ไปด้วยกันได้ ในหน้ากระดาษถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* จงจิ๋ว

ปรมาจารย์ด้านมายากลชื่อดังระดับโลก เป็นคนชอบความท้าทายในชีวิต แต่หลังจากสองมือได้รับบาดเจ็บสาหัส เขาก็ตกต่ำลงจนทำให้เขาหันมาเลือกดื่มเหล้าประหลาดชีวิต ก่อนจะหลุดเข้ามาอยู่ในนิยาย 'เด็กฝึกกระทิกขวัณ' ซึ่งการแข่งขันในรายการเด็กฝึกกระทิกขวัณนี้อาจเป็นโอกาสที่จะทำให้เขาได้กลับมาเล่นมายากลที่ตัวเองหลงใหลอีกครั้ง

* เดวิล

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S อันดับที่ 1 ซึ่งไม่มีใครรู้ชื่อที่แท้จริงของเขารู้เพียงว่าฉายานี้เกิดขึ้นหลังจากที่เขาถูกยกย่องให้เป็นเทพแห่งลูปอนันต์ ส่วนความน่ากลัวของเขามีมากขนาดไหน ไม่มีใครกล้าตัดสิน เพราะทุกข่าวลือที่เกี่ยวข้องกับคำว่า 'เดวิล' นั้นมักจะกลายเป็นตำนานเสมอ ถึงขั้นถูกเชิดหุ่นให้เป็นเทพผู้สูงส่งเหนือใคร

* จูเก๋ออัน

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S อันดับที่ 3 ฉลาดหลักแหลมไหวพริบดี คาดเดาได้ยาก ไม่ชอบทำตามคำสั่งใคร ทำตัวเป็นหมาป่าเดี่ยวตาย อีกทั้งยังเคยสร้างตำนานไว้ในดินแดน 'หน้ากากต้องสาป' จนหลายคนต่างพากันเชิดขยาดเขาอีกด้วย

* เมสสิยาห์

ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ S อันดับที่ 7 หรือที่ใครหลายคนต่างเรียกกันว่า 'บุตรพระเจ้า' ด้วยความนับถือ เขาเป็นผู้มีพระคุณแห่งลูปอนันต์ มีน้ำใจ และมีนิสัยเป็นมิตร น่าคบหา ทำให้มีผู้คนรุมล้อมและขอความช่วยเหลือจากเขามากมาย

* เติ้งอวี่

เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้เข้าแข่งขันแรงก์ E ที่เพิ่งถูกดึงเข้ามาในลูปอนันต์เป็นครั้งแรก และได้เข้าร่วมรายการเด็กฝึกกระทิกขวิญ เป็นคนที่ใครพนับถือและเชื่อฟังจงใจอย่างมาก เนื่องจากมองว่าจงจิ๋วเป็นผู้มีพระคุณของตน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับการตาย การฆาตกรรม
การทรมาน การกักขังห้องเหี้ยม การค้ามนุษย์
การบูลลี่ การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
มีการบรรยายถึงดู เลือด สภาพศพ
สถานการณ์อันน่าขยะแขยง
และการกระทำที่สยดสยองต่ออวัยวะภายในของมนุษย์
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

หอพักเด็กฝึก (1)

เข็มนาฬิกาของนาฬิกาหยุดนิ่งตรงเลขเจ็ด

บนเตียงมีแสงเย็นตาสองดวง ก้อนตลกกระทบบลงบนใบหน้าของทุกคน
ที่กำลังหลับไหลอยู่อย่างแม่นยำ

"ขอให้เด็กฝึกกระตือรือร้นทุกท่าน ล้างหน้าแปรงฟันให้เสร็จภายใน
สามสิบนาที จากนั้นรีบไปรวมตัวกันที่สตูดิโอบนชั้นสาม"

"ขอให้เด็กฝึกกระตือรือร้นทุกท่าน ล้างหน้าแปรงฟันให้เสร็จภายใน
สามสิบนาที จากนั้นรีบไปรวมตัวกันที่สตูดิโอบนชั้นสาม"

"ขอให้เด็กฝึกกระตือรือร้นทุกท่าน ล้างหน้าแปรงฟันให้เสร็จภายใน
สามสิบนาที จากนั้นรีบไปรวมตัวกันที่สตูดิโอบนชั้นสาม"

จู่ๆ น้ำเสียงที่ไม่บ่งบอกอารมณ์ความรู้สึกใดๆ ก็ดังขึ้นมากลางอากาศ
เอ่ยคำสั่งเดิมซ้ำๆ อยู่สามครั้ง

คนที่นอนอยู่บนเตียงชั้นล่างคนหนึ่งสะดุ้งตื่น เขากะระวีระวาดคาลาน
ลงจากเตียงจนเกือบล้มคะมำกระแทกพื้น

ส่วนอีกคนที่ตื่นขึ้นมาด้วยความหวาดกลัว เอ่ยถามอย่างสงสัยว่า
"นาย...นายได้ยินเสียงนั้นมั๊ย"

ทุกคนมองหน้ากันไปมา ก่อนจะสังเกตเห็นความตกใจที่ไม่คิดปิดบัง
ในแวตตาของกันและกัน

ไม่แปลกที่คนเหล่านี้จะแสดงออกเช่นนั้น

เพราะตลอดทั้งวันทั้งคืนที่ผ่านมา พวกเขาสำรวจห่อพัสดุๆ แห่งนี้จนครบทุกซอกทุกมุมแล้ว

ห่อพัสดุมีสภาพขมช่อโกโรโกโสเป็นทุนเดิม ไม่มีหน้าตา ผงทั้งสี่ด้านขาวซีด ภายในห่อมีเพียงเหล็กสองชิ้นตั้งอยู่สีหลัง แม้แต่ผ้าห่มก็ยังเก่าเก็บจนส่งกลิ่นอับขึ้นจากเชื้รา

ในห้องน้ำมีกระจกติดไว้บนผนังแคบๆ อย่างล้าสมัยกลายเป็นสีเหลืองแสงโศโครก มีม้วนทิชชูอีกหนึ่งม้วนห้อยอยู่บนผนัง นอกจากจะไม่มีส้วมแล้ว รอยแตกบนผนังยังเต็มไปด้วยตะไคร่สีเขียวคล้ำ หลอดไฟล้าสมัยสีขาวซีดห้อยอยู่บนฝ้าเพดาน มีพื้นที่กว้างพอสำหรับหนึ่งคนเท่านั้น มันแคบจนน่าอดสู

ภายในห้องพักรับไม่มีวิทยุหรืออุปกรณ์สำหรับติดต่อสื่อสารอยู่เลย ทว่าเสียงหุ่นยนต์ที่ดังขึ้นเมื่อสักครู่กลับก้องอยู่ในหูของพวกเขาทุกคน

ท่ามกลางความเงียบงัน ใครคนหนึ่งเอ่ยถามขึ้นด้วยเสียงลั่นๆ ว่า "...นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

นับตั้งแต่เสียงหุ่นยนต์ดังขึ้นเมื่อครั้งก่อน ตอนนั้นก็ผ่านไปแล้วหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ

ในหนึ่งวันที่ผ่านมานี้ คลื่นลมเงียบสงบ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

ไม่มีใครสักคนรู้ว่าทำไมตัวเองถึงมาอยู่ที่นี้ได้

พวกเขามาจากทั่วทุกมุมโลก อาชีพมากมายหลากหลายแตกต่างกันออกไป ในบรรดาผู้คนเหล่านั้น ส่วนใหญ่ล้วนเป็นคนธรรมดาที่ไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดัง ทว่าอัจฉริยะและผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ จากแต่ละที่ที่ไม่ได้น้อยไปกว่ากัน มีทั้งพนักงานทำความสะอาดธรรมดาๆ ที่ต้องคอยกวาดถนนอยู่ทุกวัน คนไร่บ้านที่วันๆ เอาแต่นั่งขยันทานอยู่ริมถนน ทั้งยังมีบุคลากรจากแวดวงศิลปะการแสดงที่ผู้คนรู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมืองซึ่งปกติจะพบเจอได้แค่บนจอเงินเท่านั้น แม้แต่มหาเศรษฐีพันล้านบ้านรวยที่ติดอันดับในนิตยสารฟอร์บส์* ก็ยังมี

* นิตยสารฟอร์บส์ เป็นชื่อของนิตยสารเกี่ยวกับธุรกิจและการเงินในสหรัฐอเมริกา มีการตีพิมพ์เกี่ยวกับลำดับเศรษฐีของโลก ลำดับของดารา และลำดับบริษัทที่น่าสนใจในสหรัฐอเมริกา เป็นต้น

แต่ตอนนี้พวกเขาเหล่านั้นถูกบังคับให้มารวมตัวกันที่หอพักรวมของ
รายการวาไรตี้รายการหนึ่งที่มีชื่อว่า 'เด็กผีกระต๊ากขวัญ'

วินาทีที่ก่อนหน้านี้บางคนยังอยู่ในฉากการแสดง อยู่บนเครื่องบินเพื่อ
เตรียมลงจอด เตรียมว่าความอยู่ในชั้นศาล เตรียมเครื่องมีรักษาพยาบาล
อยู่ในห้องผ่าตัด หรือพูดปาสึกตาอยู่บนเวที...

แต่วินาทีถัดมาพวกเขาทั้งหมดล้วนมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่โดยไม่มีใคร
เป็นข้อยกเว้น มันเหมือนกับการเปลี่ยนฉากในภาพยนตร์หรือคาตาหยาตัว
แบบในแฮร์รี่ พอตเตอร์ ปริตตาเดียวก็โผล่มาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย

เทพไม่รู้ไม่เห็น*

ไม่มีใครอธิบายกลอุบายแปลกประหลาดพรคั่นได้เลย แถมคนที่ถูก
ย้ายมายังเปิดประตูห้องพักไม่ได้ด้วย ได้แต่นั่งเฉาอยู่เช่นนี้

"ฉันจะฟ้องว่ารายการนี้มันจับคนมากักขังหน่วงเหนี่ยว!"

ชายหนุ่มหน้าตาโดดเด่นคนหนึ่งใช้มือทุบลงบนเตียงอย่างแรง

เขาคือเมนโวลของบอยแบนด์วงหนึ่งที่กำลังดังเปรี้ยงปร้างอยู่ใน
วงการ มีแฟนคลับมากมาย ชื่อเสียงเรียงนามและข่าวของเขามักจะขึ้นอันดับ
ค้นหายอดนิยมบนเวปอยู่เป็นประจำ แม้คนอื่น ๆ ในหอพักจะไม่ได้ตาม
ศิลปินดารา แต่ก็ไม่น้อยที่รู้จักเขา

ตอนนี้พี่ชายจนรู้สึกระวนกระวายใจ

ตัวเขากำลังโด่งดัง ตารางงานจึงแน่นเอี้ยดยุติตลอด ต้องถ่ายงาน
อัดรายการตั้งแต่เช้าจรดเย็น

ถ้าเขาแต่งงานหนึ่งวันโดยไร้สาเหตุก็ยิ่งพอเอาตัวรอดได้ด้วยการบอกว่า
ไม่สบาย แต่ตอนนี้เขาขังติดแหง็กอยู่ที่นี่ ออกไปไหนไม่ได้ หากยังเป็นเช่นนี้
ต่อไปละก็ ค่าลิขสิทธิ์ที่ต้องชดใช้ก็คงไม่ใช่จำนวนน้อยๆ และทางบริษัท
ไม่มีทางยอมรับผิดชอบแทนเขาแน่นอน

แต่ว่าตอนนี้...

"พี่ชาย พี่ก็ใจเย็นก่อน เมื่อก็เสียงนั้นบอกแล้วไม่ใช่หรอว่าให้ไปรวมตัวกัน

* เทพไม่รู้ไม่เห็น เป็นการอุปมาถึงเรื่องราวที่เป็นความลับ ไม่มีใครรู้เห็น

ที่ชั้นล่างอะ ไม่แน่ว่าอาจจะมีใครมาเปิดประตูให้เราก็ได้" ใครคนหนึ่งเอ่ย
ปลอบใจเขา "ที่เป็นถึงดาราดัง ออๆ หายตัวไปแบบนี้ อย่าว่าแต่แฟนคลับ
จำนวนมหาศาลของพี่เลย ยังไงทางบริษัทก็ต้องไปแจ้งความอยู่แล้ว อย่าเพิ่ง
ดูวาม"

ชายชวนกำลังจะอำปากพูด แต่หุกลับได้ยินเสียงเคลื่อนไหวมาจากเตียง
ด้านบนเสียก่อน

เส้นผมยาวๆ สีขาวห้อยตกลงมาจากขอบเตียงด้านบน ดูเหมือนว่า
ใครคนนั้นกำลังชะเง้องหน้ามองลงมาอย่างไม่ตั้งใจ แต่ไม่นานก็เคลื่อนไหวหาย
กลับไป

จากนั้นข้อเท้าขาวนวลดูแสงจันทร์ก็โผล่ลงมาจากเตียงด้านบน
เหยียบลงบนบันไดเหล็กแล้วกระโดดลงพื้นอย่างนุ่มนวล

ชายหนุ่มมีผิวขาวซีด และด้วยรูปร่างสูงโปร่งผอมเพรียวจึงทำให้เสื้อ
ของเขาดูหลวมโคร่ง ผมยาวสีขาวปลอยสยายไว้ด้านหลัง ปลายผมยาวจรดเอว
มันขาวสว่างจนส่องประกายอยู่ภายในห้องที่มืดโศกโศก คล้ายมีเกล็ดน้ำแข็ง
ระยิบระยับเกาะบางที่อาจไม่จำเป็นต้องสาธยายเช่นนั้นก็ได้ เพราะต่อให้ยืนอยู่
เฉยๆ เขาก็ยังกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนได้อย่างง่ายดาย

หลังจากลงมาจากเตียงเขาก็ไม่ได้พูดอะไร ครั้นอำปากหาแว่เสร็จก็เดินตรง
ไปยังห้องน้ำที่ไม่มีใครใช้ก่อนเลื่อนม่านปิด

เจ็ดคนที่เหลือหันมองหน้ากัน

เพราะต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้ เมื่อคืนจึงไม่มีใครนอนหลับ
เลยสักคน แต่คนผมขาวคนนี้นี่สิ เมื่อวานตอนที่ทุกคนกำลังตื่นตระหนกกันอยู่
คนคนนั้นกลับนั่งบริหารนิ้วมืออยู่อีกด้านหนึ่งด้วยท่าที่ไม่ทุกข์ไม่ร้อน แถมยัง
นอนหลับสนิทตลอดคืน ท่าทางดูไม่เครียดกับสภาพแวดล้อมที่ตัวเองอยู่เลย
สักนิด

ใครคนหนึ่งเอ่ยเพิ่มพาดเสียงเบา "วางท่าโคตร"

หากใช้คำว่าสวยกับผู้ชายอาจจะฟังดูแปลก แต่ถ้าได้เห็นใบหน้านี้
คำว่าแปลกจะอันตรายหายไปทันที

เพราะมันคือความสวยงามที่อยู่เหนือเพศสภาพ

ท่ามกลางความเงิบงัน ซยาชวนเป็นฝ่ายหัวเราะเย้ยหยันขึ้นมาก่อน
"ผู้ชายเกิดมาหน้าตาแบบนี้ เหมือนผู้หญิงเลย มีอะไรน่ามองกัน"

คนอื่นๆ แอบยกให้ซยาชวนเป็นหัวใจ ตอนนี้ถึงได้เออออห่อหมกตามไปด้วย

"ก็จริง ต้องมีเสน่ห์สมชายชาตรีอย่างดาราตั่งแบบพี่ชายต่างหาก
หน้าอ่อนแบบนั้น ถ้าไม่ดูให้ดีๆ ก็นึกว่าเป็นผู้หญิง!"

พวกเขาไม่คิดจะเบียดเบียนของตัวเองลงเลย ห่างกันเพียงม่านพลาสติก
คุณภาพต่ำกัน เสี่ยงหัวเราะเย้ยหยันเหล่านั้นจึงดังลอยเข้ามากระทบโสตประสาท
ของจจจวได้อย่างง่ายดาย

จจจวเหลือบตื้นขึ้นด้วยความเบื่อหน่าย สิบนิ้วเรียวยาวของเขารวดเปรียว
ว่องไว เขาใช้ยางมัดผมสีดำรวบผมยาวน่ารำคาญของตัวเองไว้หลังศีรษะอย่าง
เก๋ๆ กังๆ

นิ้วมือของเขาเคลื่อนไหวอย่างพิลึกพิลั่น นอกจากข้อนิ้วจะแข็งเกร็งแล้ว
ปลายนิ้วยังสั่นระริกอย่างควบคุมไม่ได้ แปลกประหลาดมากทีเดียว

ใบหน้าของคนในกระจกงามสง่า หางตาเรียวยาว เพราะมีความอดโรย
ทุกซ่อนอยู่เล็กน้อยทำให้เวลาเขาขยันทาขึ้นยิ่งดูน่ากลัวเข้าไปใหญ่

เทียบกับอีกหลายคนที่ยพยายามเรียกสติตัวเองอยู่ด้านนอก ซ้ายยัง
นอนไม่พอจนหน้าดำคร่ำเครียดเหล่านั้นแล้ว สีหน้าของจจจวดูดีกว่าพวกนั้น
ไม่น้อยเลย

เดิมทีนักเขียนใช้ศัพท์พุ่มเพื่อยมามากมายมาบรรยายความงามเหนือ
เพศสภาพนี้ เรียกได้ว่ายกยอปอปั้นเสียจนเหมือนไม่มีอยู่จริง งดงามยิ่งกว่า
ทิวทัศน์ในสารทฤดู ไร้ผู้เทียบเคียง ชวนให้ผู้คนลุ่มหลง

ตอนที่จจจวได้อ่านนิยายเรื่องนี้ เขาคิดว่าคำบรรยายมันทั้งเลี่ยน
ทั้งเกินจริง แต่พอทะลุมิติเข้ามาอยู่ในตัวละครตัวนี้ถึงได้รู้ว่าสิ่งที่นักเขียน
บรรยายเอาไว้ไม่มีส่วนไหนผิดเลย มันเป็นความงดงามที่ไม่มีคำไหนอธิบาย
ออกมาได้จริงๆ

ทั้งๆ ที่เป็นใบหน้าที่ซึ่งจ่งจี้วุ่นเคยมากที่สุด แต่วิชาลกลับเพิ่มขึ้นไม่รู้
ก็เท่าจนสามารถสะกดจิตใจของผู้คนได้

ใช่ เขาทะลุมิติมา แถมยังทะลุเข้ามาในนิยายสยองขวัญแนวนวนิยาย
เหนือธรรมชาติที่แข่งขันคัดคนอีกต่างหาก

เช้าเมื่อวานจ่งจี้วุ่นได้่านนิยายเรื่อง 'เด็กฝึกกระต๊ากขวัญ' ถึงต้นเจียน*
แรก และด้วยความขัดอกขัดใจกับตัวประกอบที่มีชื่อแซ่เหมือนกันกับเขา
พออ่านถึงตอนที่ตัวประกอบตัวนี้ตายอย่างอนาถ จ่งจี้วุ่นก็ถึงกับวางหนังสือ
เล่มนั้นลงทันที

แต่สิ่งที่เขาไม่คาดคิดมาก่อนเลยก็คือเพียงชั่วพริบตาเดียว นอกจาก
จ่งจี้วุ่นจะทะลุมิติเข้ามาในนิยายแล้ว เขายังทะลุเข้ามาเป็นตัวรับกระสุน** ที่มี
ชื่อแซ่เดียวกันกับตัวเองอีกต่างหาก

สถานการณ์ของจ่งจี้วุ่นค่อนข้างพิเศษ เพราะไม่ใช่แค่วิญญาณที่ทะลุมิติ
เข้ามา แต่เขาทะลุเข้ามาทั้งร่าง

ร่างของคนในกระจกก็ยังคงเป็นร่างกายของจ่งจี้วุ่นก่อนจะทะลุมิติเข้ามา
ที่นี่

เพียงแต่ดูเด็กลงมาก แถมหน้าตายังดูดีขึ้นหลายระดับ สีตาและสีผม
ก็เป็นแบบที่ในนิยายบรรยายเอาไว้ แม้แต่รอยหยาบกร้านบนมือที่เกิดจาก
การฝึกมายากลมาตั้งแต่เด็กก็หายไป

และที่จ่งจี้วุ่นมั่นใจว่าร่างกายนี้เป็นของเขาก็เพราะ...

มือทั้งสองข้างของเขายังไม่มีที่ท้าวจะดีขึ้นหรือรักษาหายได้เลย

หนุ่มผมขาวก้มหน้าต่ำ เขาต้องให้ความพยายามเป็นอย่างมากในการ
วักน้ำเย็นๆ ขึ้นมาล้างหน้า หลังจากนั้นก็ยกมือขึ้นนวดขมับ

อีกฝั่งของม่านกัน จ่งจี้วุ่นได้ยินว่าเสียงพูดคุยถึงเขาที่ด้านนอกนั้นค่อยๆ
เสียงหายไป แล้ว ก่อนจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงถกกันถึงสถานการณ์ดังเคียด
ตรงหน้าแทน

* ต้นเจียน หมายถึงพื้นที่ที่ออกแบบมาเป็นพิเศษเพื่อทำภารกิจหนึ่งๆ ในเกมแนว RPG โดยมีของรางวัล
เป็นไอเทมต่างๆ

** ตัวรับกระสุน มีที่มาจากทหารไร้ค่าในสงคราม จะอยู่หรือตายก็ไม่มีค่าอะไร มักใช้เรียกตัวประกอบในนิยาย

คนพวกนั้นคิดเหมือนกันหมด พวกเขาเชื่อมั่นว่าโปรเจกต์เด็กผีกระต๊ากวิทยุเป็นแค่เรื่องหลอกหลวง

"หรือมันจะเป็นรายการวาไรตี้ลับๆ รายการหนึ่ง แบบที่ต้องแอบถ่ายตอนดาราไม่รู้ตัว?"

"ดูจากสถานการณ์แล้วฉันว่าไม่ใช่ ไม่น่าจะอาจจะเป็นการก่อการร้าย"

"พอมาถึงที่มีมือถือของเราไม่มีสัญญาณเลย แถมในห้องนี้ไม่มีเครื่องตัดสัญญาณด้วย ดูก็รู้ว่าเตรียมการไว้อย่างดี ไม่มีทางแจ้งตำรวจได้เลย นานขนาดนี้แล้ว พวกเราคงไม่ถูกขังจนตายหรือใช้มัย!"

หลังได้ยินเสียงจากข้างนอก จงจิวก็ส่ายหน้าด้วยความ無奈ใจ

ยี่สิบกว่าชั่วโมงนับตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ พวกเขาไม่มีความต้องการทางด้านร่างกายอย่างเช่นต้องดื่มน้ำหรือกินข้าวเลย

คนพวกนั้นก็ไม่คิดสักหน่อยว่าทำไมเสียงระบบหลักถึงดังขึ้นในหูของทุกคนได้อย่างแม่นยำ ทำไมแค่พบตาเดียวพวกเขาถึงโผล่มาอยู่ที่นี้ได้แม้จะอยู่ไกลเป็นพันลี้* ถ้ามีคนจำเวลากันได้ ต่อให้มือถือเล่นเน็ตไม่ได้ แค่ดูเวลาก็รู้แล้วว่าเวลาก่อนหลังมันห่างกันแค่นาทีเดียวเอง

บางที่พวกนั้นอาจจะสังเกตเห็นแล้ว แต่ไม่กล้าคิดก็เท่านั้น

มนุษย์เขาก็แบบนี้ เหมินเฉยต่อความเป็นจริงที่มีหลักฐานยืนยันแต่ยืนยันที่จะหลบอยู่ในโลกมายาที่ตัวเองเป็นคนสร้างขึ้น แล้วหาเหตุผลสารพัดมาปลอบใจตัวเอง

จงจิวดึงทิชชูออกมาหนึ่งแผ่น นำมาเช็ดหยดน้ำบนใบหน้า

ถ้าทะลุมิติเข้ามาในนิยายธรรมดาๆ ก็แล้วไปเถอะ แต่นี่ดันทะลุเข้ามาในนิยายสยองขวัญแนววนลูปเสียได้

ตอนเริ่มอ่านนิยายเรื่องนี้ จงจิวยังคิดว่าตัวละครดั้งเดิมที่นักเขียนเปลี่ยนหมึกบรรยายไปตั้งเยอะเป็นตัวเอง ผลสุดท้ายไม่รู้นักเขียนนี่ก็อะไรขึ้นมา เขียนให้ตัวละครหน้าตาดีและเด่นมากแค่ไหนก็เขียนให้ตายอย่างน่าอนาถมากเท่านั้น

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

'เด็กฝึกกระตักขวัญ' เป็นนิยายแนวนวนลูบที่ใช้วิธีการเขียนแบบ POV* ไม่ได้จำเพาะเจาะจง และไม่ได้กำหนดตัวละครหลัก ซึ่งนักเขียนน่าจะเขียนจากมุมมองของตัวเอง ผ่านไปไม่นานตัวละครตัวนี้ถึงได้ตาย

แต่สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นก็คือจงจิวอ่านเนื้อหาของต้นเจียนแรกในนิยายไปได้แค่ครึ่งเดียวเท่านั้น พอเขาอ่านถึงตอนที่ตัวละครดั้งเดิมตาย เนื้อหาหลังจากนั้นก็บดล้นคำเขาก็ไม่รู้เรื่องอีกเลย

ถ้าเป็นคนอื่นคงรับไม่ได้ที่ไม่รู้เนื้อเรื่องหลังจากนั้น แต่มันยังต้องมาเผชิญหน้ากับความเป็นจริงที่ว่าตัวเองมีจุดจบเป็นความตายอีก ก็ไม่แปลกถ้าจะร้องไห้คร่ำครวญจะเป็นจะตาย

แต่จงจิวไม่กลัว

นอกจากจะไม่กลัวแล้ว เขายังรู้สึกตื่นเต้นกับอนาคตที่ไม่แน่นอนนั้นอีกด้วย

ตั้งแต่เด็กจนโต จงจิวเป็นคนที่ได้รับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้ไม่ดีเท่าไรนัก อารมณ์ต่างๆ ไม่เหมือนคนทั่วไป บางบางจนแทบไม่มีความรู้สึกเลยก็ว่าได้ คนรอบข้างสัมผัสอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างง่ายดาย แต่สำหรับเขาแล้วมันยากมาก

จงจิวเริ่มเรียนมายากลตั้งแต่อายุสามขวบ และกลายเป็นหนึ่งในปรมาจารย์ด้านมายากลไฟที่มีอยู่แค่ไม่กี่คน ติดอันดับต้นๆ ของโลกตอนอายุยี่สิบกว่า ทว่าตอนอายุแค่ 25 ปี เขากลับออกมาประกาศอำลาวงการถาวร จากนั้นก็ไม่เคยปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชนอีกเลย

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ครั้งหนึ่งที่เกิดขึ้นแบบไม่ทันตั้งตัว

จงจิวเอาชีวิตรอดกลับมาได้หลังจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ในเวลานั้น แต่มือทั้งสองข้างกลับอยู่ในภาวะกระดูกหักแตกย่อย**

สำหรับปรมาจารย์ด้านมายากลการเล่นไฟที่ต้องใช้มือทำการแสดง

* POV ย่อมาจากคำว่า Point of View เป็นการบอกเล่าเรื่องราวหรือการดำเนินเรื่องผ่านมุมมองต่างๆ

** ภาวะกระดูกแตกย่อย (Comminuted Fracture) เป็นภาวะที่กระดูกแตกออกเป็นชิ้นๆ มากกว่า 2 ชิ้นต่อท่อน

นี่ถือเป็นข่าวร้ายที่สะเทือนใจมากที่สุดข่าวหนึ่ง

บางที่มายาจิต* มายากลหรียญ หรือมายากลที่ต้องใช้อุปกรณ์อื่นๆ อาจทำให้จิ้งจอกยังอยู่ในวงการนี้ต่อไปได้ แต่น่าเสียดายที่เขารักมายากลไฟมากที่สุด

ศิลยแพทย์กระดูกระดับโลกเคยเปิดประชุมหัวข้อพิเศษให้กับเขา แต่ทุกคนกลับพากันส่ายหน้าและทอดถอนใจ

ทว่าตอนนี้จิ้งจอกทะลุมิติเข้ามาอยู่ในโลกอันไร้ขอบเขตที่เต็มไปด้วยความพิสดารและเรื่องเหนือธรรมชาติแห่งนี้แล้ว

นี่มันหมายความว่ายังไงนะหรอ

ก็หมายความว่าเขาอาจจะใช้โอกาสนี้หาวิธีรักษามือทั้งสองข้างให้กลับมาจับไฟได้อีกครั้งนะสิ

และโลกที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นเต้นเช่นนี้จะต้องเป็นเวทีที่น่าทึ่ง น่าสนุก และน่าลุ้นระทึกมากที่สุดในประวัติศาสตร์!

จนแทบอดใจรอไม่ไหว

ริมฝีปากของจิ้งจอกโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม ปากฮัมเพลงไม่เป็นทำนองก่อนจะเลื่อนม่านให้เปิดออก

ห้องน้ำตั้งอยู่ข้างประตู หลังออกมาจากห้องน้ำจิ้งจอกก็เดินตรงไปวางมือบนประตูเหล็กขึ้นสนิมนั่นทันที

ใครคนหนึ่งที่กำลังพูดเพิ่มพูนภาพนี้เข้าพอดี "นายจะทำอะไร! เมื่อวานพวกฉันลองเปิดกันทั้งวันแล้ว แต่ประตูบานนี้มันถูกล็อกจากข้างนอก ยังไงนายก็เปิดไม่ออกหรอก มานั่งเฉยๆ รอให้คนมาเปิดดีกว่า เสียแรงเปล่า..."

คนคนนั้นยังพูดไม่ทันจบ ก็ถึงกับตะลึงค้างเมื่อประตูบานนั้นค่อยๆ เปิดออก

ประตูที่พวกเขาเจ็ดคนรวมแรงรวมใจกันเปิดเมื่อวาน ไม่ว่าจะเคาะทุบเตะ ผลักยั้งงัดก็ไม่มีทีท่าว่าจะขยับ แต่เพียงแค่ชายหนุ่มผมขาวใช้มือเรียวยาวดุจหยดผลึกมันเบาๆ ก็มีเสียงเอี๊ยดอ๊าดดังขึ้นทันที

* มายาจิต (Mentalism) เป็นมายากลในรูปแบบการสะกดจิต การทายใจ การทายนิสัย การบังคับวัตถุให้เคลื่อนไหว เป็นต้น

ชยาชวนได้อินเสียงนั้นก็หันหน้าไปมองด้วยความหงุดหงิด ก่อนที่ความยินดีจะปรากฏขึ้นบนใบหน้า "ประตูเปิดแล้ว!"

แต่สี่หน้ายีนดั้นนั้นอยู่ได้แค่ไม่กี่วินาที จากนั้นความงุนงงสงสัยก็เข้ามาแทนที่ "เมื่อวานพวกฉันช่วยกันเปิดตังนานไม่เห็นมันจะยับ ทำไมนายแค่ผลักมันก็เปิดได้แล้ว"

คนที่เหลือในห้องพักรีบเอ่อออกเห็นด้วย พวกเขา นั่งล้อมชยาชวนไว้ตรงกลางอย่างแน่นหนา เห็นได้ชัดว่าจับกลุ่มรวมตัวกันแล้ว

คงเป็นเพราะท่าทางของจิ้งจอกที่ไม่เข้าพวกตั้งแต่แรก แวดตาที่คนพวกนั้นมองมาถึงเต็มไปด้วยความสงสัย

จิ้งจอกร้านจะตอบคำถามจึงตอบกลับไปแค่หนึ่งประโยคว่า

"ถ้าไม่อยากตายก็ทำตามทีเสียงนั้นบอก"

เจ็ดคนที่เหลือในห้องพักตกอกตกใจไปตามๆ กัน ช่วงขณะนั้นจึงไม่มีใครพูดอะไรออกมา

ไม่ใช่ไม่กล้า แต่พูดไม่ได้

ไม่รู้ทำไม พอเห็นดวงตาสีชมพูอ่อนที่เหมือนไร้ซึ่งความรู้สึกไปนอนอยู่คู่ นั้นเข้า พวกเขารู้สึกเย็นยะเยือกที่แผ่นหลัง หวาดกลัวจนขนลุกชัน

หลังจิ้งจอกหมุนตัวเดินออกไปแล้ว เสียงหุ่นยนต์เย็นๆ นั้นก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง

"เหลือเวลาอีกสิบนาที หากยังมาไม่ถึงสถานที่รวมตัวภายในเวลาที่กำหนด ทุกคนจะต้องรับผิดชอบผลของการกระทำด้วยตนเอง"

"เหลือเวลาอีกสิบนาที หากยังมาไม่ถึงสถานที่รวมตัวภายในเวลาที่กำหนด ทุกคนจะต้องรับผิดชอบผลของการกระทำด้วยตนเอง"

"เหลือเวลาอีกสิบนาที หากยังมาไม่ถึงสถานที่รวมตัวภายในเวลาที่กำหนด ทุกคนจะต้องรับผิดชอบผลของการกระทำด้วยตนเอง"

ในที่สุดทั้งเจ็ดคนก็ได้สติ รับรู้ว่าแผ่นหลังของตัวเองขึ้นไปด้วยเหงื่อเย็นๆ

"อูย วางท่าเก่งจริง เก๊กะไรขนาดนั้น"

หนึ่งในเจ็ดคนนั้นสบถออกมา "ฉันว่าเรื่องนี้ต้องเกี่ยวกับไอ้หน้าอ่อนนั่นแน่"

มันต้องรู้อะไรสักอย่าง ไม่งั้นมันจะอยู่เฉยๆ ที่พวกเราแทบนั่งไม่ติดที่กันแบบนี้ได้ยังไง"

"จริง แล้วยังพูดเรื่องตายไม่ตายอะไรนั้นอีก พวกเราอยู่กันเยอะขนาดนี้ ชาวคนมันผิดกฎหมายนะเว้ย รู้จักๆ ชะด้วย!"

ชายชว่นกลอกตา "ช่วยจริงๆ ช่างเหอะ ประตูเปิดแล้ว พวกเราไปกัน"

พวกเขาเดินออกมาจากหอพัก ทุกคนพร้อมใจกันไม่เอ่ยถึงคำพูดเมื่อสักครู่ของจงจิ๋วอีก

ด้านนอกคือโถงทางเดินทอดยาว ทั้งสองฝั่งมีประตูเหล็กขนาดเดียวกัน ตั้งเรียงรายจนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด

เช่นเดียวกันกับพวกเขา มีคนอื่นไม่น้อยที่สังเกตเห็นว่าประตูเหล็กเปิดออกแล้ว

บรรดาผู้คนที่ถูกขังไว้ทั้งวันทั้งคืนเดินพร່งพรุกกันออกมา เปียดเสียดแน่นขนัด ทุกคนต่างพูดไปว่าไป

"ทำไมคนเยอะขนาดนี้เนี่ย"

"ที่นั่นที่ไหนกัน สรุปมันเกิดอะไรขึ้น"

"ใครมันเล่นตลกอยู่กันแน่"

ผู้คนมากมายนับไม่ถ้วนมองหน้ากันไปมา

ถูกขังมานานขนาดนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้ความหวาดกลัวแพร่กระจายไปในกลุ่มคน สีหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยความกังวล

"มาทางนี้เร็วเข้า ตรงนี้มีบันได"

แค่แวบเดียวชายชว่นก็มองเห็นบันไดที่อยู่กลางโถงทางเดิน เขาเผยสีหน้าโล่งใจก่อนรีบหันไปเอ่ยเรียกคนอื่น "ปะ พวกเรารีบออกไปกันเถอะ"

"จัดไปพี่ชยา!"

ช่องบันไดนั้นหนาวเย็นและดูน่าเบื่อ บนผนังโล่งๆ มีป้ายบอกทางแผ่นหนึ่งแขวนอยู่ ทุกคนจึงพากันไปยืนเปียดเสียดกันมอง

'ชั้น 7 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ S

ชั้น 6 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ A

ชั้น 5 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ B

ชั้น 4 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ C

ชั้น 3 : สตูดิโอ

ชั้น 2 : โรงอาหาร

ชั้น 1 : โถงหลัก

ชั้น B1 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ D

ชั้น B2 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ E

ชั้น B3 : หอพักเด็กฝึกแรงก์ F'

ชั้นนี้คือชั้นของเด็กฝึกแรงก์ E

ใครคนหนึ่งเอ่ยถามขึ้นด้วยความงุนงงว่า "หมายความว่าไง หอพักเด็กฝึก?"

"เวร สรุปแล้วนี่มันเรื่องอะไรกันแน่!"

ชายรูปร่างกำยำคนหนึ่งก่นด่าออกมาเสียงใหญ่หลังได้เห็นป้ายบอกทาง "ตอนนี้พวกเราอยู่ชั้นใต้ดิน แสดงว่าต้องเดินขึ้นไปชั้นเหนือ"

ทุกคนพลันก็ไปถึงเสียงหุ่นยนต์ที่ดังขึ้นภายในโสตประสาทเมื่อสักครู่ทันที

ทุกอย่างมันดูไกลตัวมากขึ้นทุกที

ชายชาวนหัวเราะเสียงเย็น จู่ๆ เขาก็เปลี่ยนความคิดใหม่ สองมือทอดกอดตัวเองลงนั่งบนชั้นบันได "พรางเป็นเทพแสงเป็นผี* แบบนี้ ฉันไม่เชื่อหรอกนะว่าที่นั่นจะไม่มีความหมาย"

ครั้นเห็นว่าข้างนอกยังมีคนอื่นอยู่อีกเยอะ เขาถึงได้เบาใจขึ้น

ที่แรกชายชาวนึกว่าเป็นผีมือของพวกซาแซง** ไม่ก็โดนจับตัวมาเรียกค่าไถ่ แต่พอเห็นว่ามีคนเยอะขนาดนี้ เขาก็โล่งใจได้ในที่สุด

* พรางเป็นเทพแสงเป็นผี หมายถึงเล่นละครหลอกลวง ให้เล่ห์กลกับผู้คน

** ซาแซง คือกลุ่มแฟนคลับที่มีความต้องการจะใกล้ชิดหรือรู้เรื่องราวของดาราที่ตนชื่นชอบมากเกินขอบเขตความพอดี

นี่นับเป็นเหตุการณ์ทางสังคม* เลยก็ว่าได้ อย่างน้อยก็ยังมีเหตุผลว่าทำไมเขาถึงขาดงานแล้วหายตัวไปอย่างไร้สาเหตุ

"อาล่ะๆ นั่งลงเถอะ รออย่างใจเย็นก็พอ"

"แต่...แต่ว่าพี่ชยา เสียงประกาศนั้น..." ใครคนหนึ่งที่อยู่ด้านหลังเขาเอ่ยด้วยความไม่สบายใจ

"ประกขประกาศอะไร เปิดประตูปล่อยนายออกมาแบบนี้แล้วยังจะกลัวอีกหรือ ถ้านายยังอยากติดแหง็กอยู่ที่นี่ก็ตามใจ" ชยาชวนพูดตบตบด้วยความรำคาญ "พวกเราฝึกกันหลายคนขนาดนี้ ไฉนที่พาเรามาที่นี่มันจะทำอะไรได้?"

มีใครหลายคนในกลุ่มนี้ที่รู้จักชยาชวน บางทีอาจเป็นเพราะบรรยากาศรอบด้านหล่อหลอม พวกเขาถึงพร้อมใจพากันเห็นด้วย "จริง!"

ชยาชวนเป็นถึงชายหนุ่มที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับประเทศ เป็นป่อเงินป่อทองของบริษัท ดังนั้นผู้จัดการส่วนตัวของเขาต้องรีบไปแจ้งความแล้วแน่ๆ

"อยู่ที่นี่ดาราอยู่ด้วย ใจเย็นไว้พวก ไม่แน่อีกเดี๋ยวตำรวจจะมาถึง"

"จริง...คนเยอะขนาดนี้ นั่งรอความช่วยเหลืออยู่ที่นี้ดีกว่า"

"ทุกคนใจเย็นๆ พวกเรามีกันเยอะ ไม่เป็นไรหรอก!"

ชั่วขณะหนึ่ง ผู้คนที่เดิมคิดจะขึ้นไปข้างบนตามที่เสียงหุ่นยนต์นั้นบอกก็เริ่มหยุดชะงัก สิ้นหนาลังเล

ทางเดินขึ้นลงบันไดแน่นขนัด คนที่เริ่มเยอะขึ้นเรื่อยๆ พูดคุยกันไม่หยุดปาก ทั้งยังทำตัวเป็นกำแพงมนุษย์ยืนขวางอยู่ตรงบันได โฉมหน้าทุกคนไม่ให้เดินขึ้นไปด้านบน

หลังจากตึงเครียดกันมาพักใหญ่ เสียงหุ่นยนต์เสียงนั้นก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่ได้เอ่ยวนซ้ำสามรอบเหมือนเคย

"เหลือเวลาอีกห้า นาที"

จู่ๆ เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่นั่งเฝ้าอยู่ด้านหลังมาตลอดก็ก้มประโยคหนึ่งขึ้นได้ "ถ้าไม่อยากตายก็ทำตามพี่เสียงนั้นบอก"

เขากัดฟันแน่น เอ่ยขอโทษพี่ชยาเสียงเบาก่อนจะรีบพุ่งตัวเข้าไปข้างหน้า

* เหตุการณ์ทางสังคม หมายถึงข้อเท็จจริงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดในสังคมอย่างเช่นสงคราม ความไม่สงบทางสังคม การนัดหยุดงาน จนเกิดเป็นความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

จนฝ่ากำแพงมนุษย์ออกไปได้ จากนั้นก็รีบวิ่งขึ้นไปข้างบนด้วยความรวดเร็ว

ชายชวณหลบไม่ทัน จึงถูกชนเข้าให้

เขานวดไหล่ตัวเอง หลุดหัวเราะเสียงเย็นออกมา "มีคนเชื่อคำพูดของ
ไอ้หน้าอ่อนนั่นด้วย"

"เป็นแค่เด็ก ม.ปลาย ไม่รู้จักความร้ายกาจของพี่ชายซะแล้ว" ชาย
คนหนึ่งทูปไหล่ให้ชายชวณอย่างเอาอกเอาใจ "พี่ชย่านั่งก่อน อย่าโมโหเพราะ
เด็กยังไม่โตคนหนึ่งเลย ไม่คุ้มๆ"

จางิ้วเดินขึ้นมาถึงชั้นสามนานแล้ว เขาหลบตานิ่งๆ มองผ่านช่องว่าง
ตรงบันได

เขาอุตสาห์เตือนไปแล้ว ถ้าวางิ้วหวังดีมากพอสมควร ส่วนจะเลือกทำ
เช่นไรก็เป็นเรื่องของพวกนั้น

ตอนนี้...เขายังมีเรื่องด่วนยิ่งกว่ารออยู่

ชายหนุ่มผมขาวเงยหน้าขึ้น ภายใต้เบนส์ือเขาบริหารสองมือที่แข็งแรง
จนแทบไร้ความรู้สึกของตัวเองไปมา จากนั้นจึงเดินเข้าไปรวมตัวกับใคร
หลายคนที่ย่อยกันเข้ามาอย่างไม่ขาดสายจากทั่วทุกสารทิศ ทำของเขา
เหยียบย่ำลงบนพื้นพรมสีแดงนูนนุ่ม ค่อยๆ ก้าวเข้าไปในสตูดิโอ

บทที่ 2

หอพักเด็กฝึก (2)

'สตูดิโอ' ที่หุ่นยนต์นั้นบอกเป็นห้องโถงใหญ่โอ่อ่าหรูหรา ทั้งยังสว่างจ้า อยู่พอสมควร

โคมไฟสีทองอร่ามรูปทรงพิสดารห้อยลงมาจากเพดานด้านบนบนผนัง มีลวดลายปูนต่ำหลากหลายสีอันมีประวัติ ดูสมจริงราวกับมีชีวิต มุมผนังมี เติงเทียนทองคำขาววางอยู่ เปลวเทียนวูบไหวสั่นระริก เดี่ยวมีเดี่ยวสว่าง

ภายในโถงมีอัฒจันทร์ที่นั่งตั้งเรียงรายทั้งหมดเก้าอัฒจันทร์ เมื่อไล่ ลงมาด้านล่างชั้นบันไดจะกว้างขึ้นเรื่อยๆ ชั้นแรกที่กว้างที่สุดสามารถจุ สนามฟุตบอลขนาดใหญ่ได้เลยทีเดียว นอกจากนี้ทุกๆ ชั้นบันไดยังปูด้วย พรมคนละสีและมีของตกแต่งวางประดับอยู่แตกต่างกันไป

แน่นอนว่าสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของคนมากที่สุดก็คือบัลลังก์ 10 บัลลังก์ที่ตั้งอยู่บนชั้นบันไดชั้นบนสุด

บัลลังก์เหล่านั้นทำมาจากคริสตัลสุดหรู และบนนั้นยังปูด้วยผ้ากำมะหยี่ ข้างๆ มีน้ำดื่มกับผลไม้วางอยู่ แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของลำดับชั้น ได้อย่างชัดเจน

แต่มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันบนแต่ละชั้นบันได นั่นก็คือทุกชั้นล้วนหันหน้า ไปทางเครื่องฉายภาพสามมิติซึ่งแขวนอยู่กลางอากาศ

เหนือเครื่องนั้นมีคำว่า 'เด็กฝึกกระตักขวัญ' ลอยเด่น

ทั้งห้าพยางค์นั้นเป็นภาพสามมิติ มันส่องกระทบเข้าไปในแก้วตาของ

ทุกคน ไม่ว่าห้องนี้จะใหญ่แค่ไหนก็ยิ่งมองเห็นมันได้อย่างชัดเจนโดยไม่ต้องเปลืองแรง เหมือนกับเสียงนั้นที่ดังขึ้นมาให้ได้ยินโดยที่ไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องส่งสัญญาณใดๆ ซึ่งบ่งบอกชัดว่ามันไม่ใช่สิ่งที่วิทยาศาสตร์ในยุคปัจจุบันจะทำได้

คนที่เดินขึ้นๆ ลงๆ จากบันไดแต่ละแห่งเริ่มทยอยเข้ามาเป็นรวมตัวกันที่กลางห้องโถง

แต่ละคนมีสีหน้าแตกต่างกันไป ส่วนใหญ่จะเป็นความอ่อนนระคน ไม่สบายใจ เสียงพูดคุยก๊อกร้ายจ่อแจ่มชัดขึ้นไม่ขาดสาย

ขนาดของโถงใหญ่นี้ไม่สามารถสังเกตได้ด้วยตาเปล่าเลย เพียงแค่รู้สึกวามองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ทั้งยังมีผู้คนอีกมากมายนับไม่ถ้วน

จงจิวยืนนิ่งอยู่ที่เดิมด้วยความสงบ เขาบริหารนิ้วมือพลางปล่อยให้สายตาจากทั่วทุกทิศมองมาที่ตน

ความงดงามของร่างเดิมในบทตัวรับกระสุนไม่จำเป็นต้องพูดเยอะใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือดของเจ้าตัวแสบแสดงให้เห็นชัดถึงเอกลักษณ์ของคนป่วยโรคจิตเพื่อกระยะแรก ไหนจะผมสีขาวที่เฝ้าตั้งแต่เกิดนี่อีก ระหว่างทางที่เดินเข้ามา ขอแค่ตรงนั้นมีคนอยู่ เขาจะกลายเป็นจุดสนใจทันที

จงจิวรู้สึกเสียดายนิดหน่อย

ถ้านิยายเรื่องนี้เป็นแนวการแข่งขันเซอร์ไววัลทั่วๆ ไปในวงการบันเทิงลำพังแค่ใบหน้านี่ก็ไม่ต้องห่วงเรื่องผลโหวตจากคนดูแล้ว

ทันใดนั้น จู่ๆ กลุ่มคนก็เริ่มมีการเคลื่อนไหว เสียงกรีดร้องดังระงมขึ้นเป็นระยะ

นั่นก็เพราะตรงช่วงอกของพวกเขามีบางอย่างปรากฏขึ้นมา

"นี่มันอะไร"

ท่ามกลางเสียงอะละเวียวาย จงจิวก้มหน้าลงมองเงิบๆ ก่อนจะเห็นว่าตรงอกของตัวเองมีอักษรสีฟ้าปรากฏอยู่

'เด็กฝึกกระตักขวัญ แร๊งก์ E'

ร่างเดิมเป็นแค่แจกัน* อันสวยงาม ทว่าทั้งตัวแทบไม่มีกลิ่นเนื้อ เป็นเพียง
คนบอบบางไร้เรี่ยวแรง จัดให้อยู่แรงก์ E ก็ถือว่าสมเหตุสมผลดี มอบคะแนน
เต็มให้ระบบ

ถ้าเป็นเรื่องราวก่อนหน้านี้ยังพอจะมีคำอธิบาย แต่กับป้ายชื่อที่โผล่
ขึ้นมาเองคงพูดยากแล้ว

ทุกคนเริ่มปั่นป่วน แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่เป็นเช่นนั้น

อย่างน้อยก็ไม่ใช่กับกลุ่มคนตรงผนังห้อง

พวกเขาไม่มีสีหน้าเดียวกันคือเรียบเฉยและเย็นชา

ป้ายชื่อของคนเหล่านั้นโชว์ให้เห็นว่าพวกเขาอยู่ตั้งแต่แรงก์ C ขึ้นไป
จากที่มองเห็น แรงก์ที่สูงที่สุดคือแรงก์ A เห็นได้ชัดว่าพวกเขาแตกต่างจาก
คนรอบตัวจริงที่อยู่อำเภอ E และแรงก์ F ซึ่งกำลังตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

นอกจากนี้ในหมู่พวกเขาเหล่านั้นยังดูเหมือนจะแบ่งกันออกเป็น
หลายกลุ่มอีกด้วย ต่างฝ่ายต่างไม่ยุ่งเกี่ยวซึ่งกันและกัน รักษาระยะห่างทาง
สังคมต่อกัน

แม้จะไม่รู้เรื่องราวในนิยาย แต่จงจิวที่รู้วานิยายเป็นแนวไหนกลับเข้าใจ
ทันทีเมื่อได้เห็นภาพตรงหน้า

ไม่ใช่เด็กฝึกทุกคนจะเหมือนพวกเขาชนที่ถูกล้างจากโลกจริงเข้ามา
ในโปรเจกต์เด็กฝึกอันนองเลือดและน่าสยดสยองเช่นนี้

เมื่อหลายปีก่อน มี 'ผู้ถูกล้าง' ดวงช่วยจากทั่วทุกมุมโลกโดนเลือก
ให้เข้ามาอยู่ในลูปอนันต์อันน่ากลัวแห่งนี้เรื่อยๆ แถมจำนวนยังไม่ใช่น้อยๆ
อีกต่างหาก อย่างไรก็ตามโลกก็มีคนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยทุกปีมากถึง
สองร้อยกว่าล้านคน และคาดว่าจะมีอีกหลายล้านคนที่ต้องเข้ามาติดนอนอยู่ที่นี้

ลูปอนันต์แห่งนี้ไม่มีวิธีใดที่จะทำให้กลับไปยังโลกจริงได้ อย่างไรก็ตามแต่หนึ่งเลย
รักษาชีวิตให้รอดยิ่งยาก ผู้ที่อยากมีชีวิตรอดล้วนตายตกกันระนาว ถูกบังคับ
ให้ต้องลงต้นเจียนรอบแล้วรอบเล่า เหลือรอดมาได้เพียงน้อยนิดก็ยังคง
ติดกันต่อไป

* แจกัน เป็นคำที่ใช้เปรียบเปรยว่าสวยงามแต่ไร้ประโยชน์

เมื่อเทียบกับเด็กเก่าที่มีประสบการณ์โชกโชนซึ่งไม่ว่ามีวิธีเอาตัวรอด
เยอะแค่ไหน จงจำไว้ที่เหมือนถูกลูกากเข้ามาเติมให้เต็มจำนวนจึงไร้หนทาง
จะเอาชนะ

"นานแล้วที่ไม่ได้เห็นคนเยอะขนาดนี้ในครั้งเดียว"

ในระหว่างที่จิ้งจอกบงกชเกิดคนกลุ่มนั้นอยู่ คนในกลุ่มนั้นก็เอ่ยกระซิบ
กระซิบกัน

ในอดีตพวกเขาแบ่งกันเป็นทีมอย่างถาวร ซึ่งทีมหนึ่งกับอีกทีมจะ
ไม่สามารถเจอกันได้ จะเจอกันได้แค่ในดันเจี้ยนเท่านั้น ตอนนี้ได้มาเห็นคน
คุ่นหน้าคุ่นตาเยอะขนาดนี้ แถมยังมีเด็กใหม่อีกนับไม่ถ้วนที่พูดคุยกันเสียงดัง
เจียวจ้าวอยู่ข้างล่างนั้น ก็อดจะทอดถอนใจไม่ได้

แม้รางวัลของโปรเจกต์เด็กฝึกกระต๊ากขวัญจะดึงดูดมากแค่ไหน ทว่า
จำนวนผู้เสียชีวิตที่ระบบประกาศออกมาทำให้เด็กฝึกหลายคนอยากออกจาก
การแข่งขัน ดังนั้นต่อให้เด็กฝึกมากมายมหาศาล แต่คนที่กล้าลงชื่อเข้าร่วม
การแข่งขันจริงๆ แล้วผ่านการคัดเลือกด้วยนั้นมีไม่ถึง 10%

มีเด็กเก่าเข้าร่วมการแข่งขันไม่มากนัก และเพื่อกระตุ้นความสนใจ
แน่นอนว่าพวกเขาต้องออกมาดึงเด็กใหม่ให้เข้าร่วมด้วย

"คนเยอะแล้วมีประโยชน์อะไร"

ฉินเหยียกดอกหัวเราะหยัน "ตอนนี้แรงก็สูงๆ เห็นมีแต่คนหน้าเดิมๆ
ระบบหลักน่าจะส่งเด็กใหม่เข้ามาเพิ่มความฮึกเหิมในการแข่งขันให้พวกเรา
มากกว่า"

ใครอีกคนหนึ่งไม่ได้ตอบอะไรกลับไป แต่ภายในใจก็แอบเห็นด้วยกับ
ประโยคนั้นของฉินเหยีย เขาได้แต่มองไปทางนั้นด้วยแวตาทะลึง "เสียตาย
ถ้าให้เด็กใหม่เข้าไปสู้สักสองสามดันเจี้ยน โอกาสที่จะชนะแล้วรอดออกมาก็มี
เยอะอยู่ แต่เข้ามาปั๊บดันเป็น Hell Mode* เลยนี่สิ น่าสงสาร"

เด็กใหม่ตรงนั้นยังคุยกันเสียงดังโหวกเหวก เหมือนเวลาซื้อของใน
ตลาดสดที่คนแย่งกันพูดจนฟังไม่ได้ศัพท์

* Hell Mode คือระดับความยากที่ยากสุดๆ หรือเรียกว่ายากระดับนรก

เด็กกำมองดูด้วยความนิ่งเฉย ไม่คิดจะเข้าไปอธิบายหรือจัดระเบียบ
นี่ถือเป็นโปรเจกต์เพียงหนึ่งเดียวของลูปอนันต์แห่งนี้ที่จัดขึ้นอย่าง
ยิ่งใหญ่ที่สุดตั้งแต่เคยมีมา ไหนจะของรางวัลมากมายเหล่านั้นอีก ยากแค่ไหน
ไม่ต้องเดาเลย

แม้แต่เด็กกำยังไม่มั่นใจเลยว่าจะสามารถเอาชีวิตรอดไปจนถึงรอบ
สุดท้ายของการแข่งขันนี้ได้โดยไม่ถูกคัดออก แล้วเด็กใหม่ที่ไม่มีประสบการณ์
พวกนั้นล่ะ

ทุกคนไม่ใช่พระโพธิสัตว์ อย่างว่าแต่ปกป้องคนอื่นเลย แม้แต่ตัวเอง
ยังจะเอาไม่รอด แค่อุแฉตัวเองได้ก็ดีเท่าไรแล้ว

"หมดเวลา ทำการปิดประตูสตูดิโอเรียบร้อยแล้ว"

ราวกับเป็นการตอบรับประโยคนั้น เมื่อเสียงพูดจบลง ประตูใหญ่รอบด้าน
ก็เลื่อนปิดลงมาทันทีราวกับมีแม่แรง กันขวางใครอีกหลายคนที่จะเข้ามาในโรง
ไม่ทันให้ยืนอยู่ด้านนอก

"การคัดเลือกรอบแรกเสร็จสิ้น"

เสียงหุ่นยนต์ราบเรียบไร้อารมณ์ดังก้องทั่วห้องโถงใหญ่

เปลวเทียนค่อยๆ ดับลงทีละเล่ม ก่อนที่จะเกิดไฟจะลอยขึ้นไปรวมตัว
กันกลางอากาศจนกลายเป็นเงาร่างเสมือนจริงเงาหนึ่ง

*"ยินดีต้อนรับเด็กฝึกกระตักขวัญทุกท่านที่เข้ามาอยู่ในห้องนี้ได้สำเร็จ และ
ดิฉันคือร่างเสมือนของระบบหลัก"*

*"ต่อจากนี้ดิฉันจะอธิบายกฎกติกาและลำดับการแข่งขันของโปรเจกต์
เด็กฝึกกระตักขวัญให้ทุกท่านได้ทราบ กรุณาตั้งใจฟังด้วยค่ะ"*

มือหนึ่งของชายาชนถือโทรศัพท์ เขานั่งอยู่บนชั้นบันไดด้วยความ
เบื่อหน่ายพลางก้มหน้ามองโทรศัพท์เป็นระยะ

หลังจากทนลำบากมานานขนาดนี้ แบบฯ โทรศัพท์ของเขาก็ใกล้จะหมด
เต็มที แถบแบตเตอรี่ลดลงจนกลายเป็นสีแดงแสบตา ไม่รู้จะดับไปเอง
ตอนไหน

แต่สิ่งที่น่าเศร้าก็คือแถบสัญญาณด้านบนยังว่างเปล่าเช่นเดิม

หลังเผชิญกับความวุ่นวายไปแล้วรอบหนึ่ง มีคนไม่น้อยที่ยังรวมตัวกันอยู่ตรงบันได และยังมีอีกหลายคนที่ควักโทรศัพท์มือถือเข้ามาถ่ายรูปกับชายชวณ แม้ในใจเขาจะรำคาญ แต่จะทำยังไงได้ในเมื่อข้างกายไม่มีผู้ช่วยกับบอดี้การ์ด ดังนั้นชายชวณจึงได้แต่ยอม

"แปลกๆ นะ ทำไมมันเงียบจัง"

ในระหว่างที่ทุกคนกำลังต่อแถวเพื่อถ่ายรูปคู่กับดาราตั้งอยู่นั้น มีใครคนหนึ่งจับสังเกตได้ถึงความผิดปกติ "เฮ้ พวกที่อยู่ข้างบนหายไปไหนกันแล้ว ทำไมไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยอะ"

หลังจากเสียงหุ่นยนต์เสียงนั้นค่อยจางหายไป เหลือเวลาอีกห้านาทีก็ไม่ได้ยินเสียงดังมาจากโถงทางเดินอีกเลย แม้กระทั่งเสียงเดินและเสียงโหวกเหวกยังหายวับไปพร้อมๆ กัน บนบันไดมีแต่เสียงของพวกเขาที่สะท้อนก้องไปมา ได้ยินแล้วน่ากลัวอย่างไรชอบกล

"เดี๋ยวละ แม่เงี้ย! ไม่ใช่ข้างบนมีทางออกแล้วคนพวกนั้นก็ออกกันไปหมดแล้วหรอคะ!"

ชายคนหนึ่งที่พักถ่ายรูปคู่กับชายชวณเสร็จพลันก็อะไรบางอย่างขึ้นได้เอื่อยอย่างหนักแน่นว่า "คนอื่นออกไปกันหมดแล้ว ส่วนพวกเราที่นั่งอยู่ที่นี่ยืนอึ้งกันทำไมอีก! รีบไปสิ!"

"บ้าเอ๊ย! จริงด้วย! ไม่จันมันจะเงียบขนาดนี้ได้ไง!"

"โง่จริงๆ! มันแหละ! เอาแต่ยืนเอ่อกันอยู่ได้"

เมื่อทุกคนเริ่มคิดได้จึงทยอยกันเดินขึ้นไปข้างบนจนเกิดเสียงตึกๆๆ ดังก้อง

"แม่มันเถอะ โดนขังอยู่ที่นี้นานจนจะเป็นบ้าอยู่แล้ว ไปๆๆ!"

พวกเขารีบพุ่งตัวขึ้นไปข้างบนทันที

แต่เพิ่งจะเดินเลี้ยวมาได้ไม่เท่าไร จู่ๆ คนที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดกลับหยุดชะงักไม่ยอมเดินต่อ

"เป็นอะไร ออย่าขวางทางสิ! เดินต่อไว้ย!"

คนด้านหลังส่งเสียงโวยวาย ไม่เข้าใจว่าทำไมคนข้างหน้าถึงหยุดเดิน

เอาเสียดีๆ

ไม่รู้เป็นเพราะอะไร แต่อยู่ดีๆ ความไม่สบายใจก็พลันแล่นปราดไปทั่วร่างของชายชว่น

ในขณะที่เขาคิดจะเงยหน้าขึ้น อะไรมองอย่างที่ยังอุ่นร้อนทั้งเหนียวเหนียวก็หยดลงมาโดนหัวของเขาเสียก่อน

ดวงตาถูกบดบังโดยฉับพลัน ชายชว่นรีบกระชากสิ่งนั้นออกจากใบหน้าทันที "นี่มันอะไร"

กระทั่งมือของเขาสัมผัสกับสิ่งนั้น ชายชว่นถึงรู้สึกว่าการณ์มันเริ่มไม่ปกติ

ของนั้นทั้งเหนียวทั้งขาว เลือดและอะไรมองอย่างเหนียวเหนียวไหลหยดส่วนอีกจุดที่ฉีกขาดเผยให้เห็นเมื่อกลืนเหลืงคล้ำส่งกลิ่นเหม็นน่าสะอิดสะเอียน

ร่างกายที่ขาดออกเป็นสองท่อนหล่นลงมากลางวงอย่างแรง เลือดและอวัยวะภายในฉีกขาดกระเด็นกระดอนไปรอบทิศ

ใบหน้าของพวกเขาลำเลียงนั้นหยุดนิ่งอยู่ที่สีหน้าดีใจ หรือบางทีอาจมีความตื่นตะลึงอันน้อยนิดปะปนอยู่

ชายชว่นตัวสั่นหวั่นไหวระหิวร้องเสียงสูง มันสูงยิ่งกว่าการไต่ไฮไนต์ในคอนเสิร์ตครั้งไหนๆ จากนั้นเขาก็โยนสิ่งนั้นทิ้งทันที

สิ่งที่เขากำไว้ในมือเมื่อสักครู่ มันคือลำไส้ที่โชกไปด้วยเลือด

ระบบหลักให้น้ำเสียงราบเรียบอธิบายกฎกติกาของการแข่งขันในลูปอนันต์แห่งนี้ให้เด็กฝึกทุกคนฟัง

แม้จะจู่จะรู้กฎพวกนี้ก่อนแล้ว แต่เขาก็ยังตั้งอกตั้งใจฟังตั้งแต่ต้นจนจบอยู่ดี

กฎกติกาแทบไม่มีอะไรแตกต่างไปจากการแข่งขันบนโลกจริง

ภายในห้องโถงคือเหล่าเด็กฝึกกระตือรือร้นขยับหมิ่นคนที่ผ่านการคัดเลือกรอบแรกเข้ามาได้ และในอนาคตจะต้องมาแข่งขันกันเอง

พวกเขาจะต้องไปเผชิญกับดันเจี้ยนสยองขวัญนับไม่ถ้วน ต้องโดน

คัดออกซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่งเหลือ 100 คนสุดท้ายและตำแหน่งเซ็นเตอร์เพียงหนึ่งเดียว

การประเมินรอบแรกนี้มาจากการประเมินความสามารถของแต่ละคนผ่านระบบหลัก จากนั้นก็แบ่งเด็กฝึกออกเป็นแรงก์ S, A, B, C, D, E และ F ทั้งหมด 7 แรงก์

"เมื่อการแข่งขันในแต่ละรอบจบลง ระบบและเมนเทอร์จะประเมินผลตามพัฒนาการระหว่างการแข่งขันของเด็กฝึกแต่ละคนใหม่อีกครั้ง"

"ยิ่งแรงก์สูงมากเท่าไร สิ่งอำนวยความสะดวกภายในห้องพักเด็กฝึกก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น ความเป็นส่วนตัวก็จะมากขึ้นเช่นกัน เด็กฝึกแรงก์สูงสามารถใช้ห้องพักคนเดียวได้ และจะได้รับการบริการพิเศษ นอกจากนี้ยังสามารถทราบรายละเอียดของการแข่งขันในรอบถัดไปได้ล่วงหน้าอีกด้วย"

ทุกคนภายในห้องโถงแยกย้ายกันไปอยู่ตามแรงก์ที่ปรากฏขึ้นมาบนป้ายชื่อโดยขึ้นไปอยู่บนชั้นบันไดแต่ละชั้น แม้แต่บัลลังก์ทั้ง 9 ก็ยังมีคนจับจอง เหลือเพียงบัลลังก์ซึ่งเป็นของอันดับ 1 ที่ยังว่างเปล่าอยู่เช่นเดิม

ชายหนุ่มผมขาวเงยหน้าขึ้นมองไปยังแถวด้านหลังที่อยู่สูงที่สุด

น่าเสียดาย จุดที่จิ้งจิวยืนนั้นอยู่ต่ำเกินไป คนบนนั้นมองเห็นเขาได้ชัดเจน แต่เขากลับเห็นคนบนนั้นไม่ชัดเท่าไร

จิ้งจิววันนี้ไปถึงบทบรรยายในนิยาย

ห้องพักเด็กฝึกแรงก์ S อยู่ชั้นบนสุดของห้องพัก เป็นห้องสวีตสุดหรูสมวิว ใต้รอบทิศ พร้อมสวนบนดาดฟ้าแบบ 360 องศา แถมยังมีอ่างน้ำวนขนาดใหญ่เทียบเท่าหนึ่งห้องอีกด้วย

ส่วนห้องพักเด็กฝึกแรงก์ E ก็คือห้องรวมแปดคนโกโรโกโสซึ่งเขาพักอยู่ก่อนหน้านี้ แม้แต่ความเป็นส่วนตัวก็ยังไม่ี

"เนื่องจากเป็นรายการวาไรตี้เซอร์ไววัล ทางเราจึงมีการถ่ายทอดสดทั้งรายการพร้อมกับเปิดใช้งานซักระสุน* แต่เพื่อเป็นการรักษาคุณภาพของ

* ซักระสุน คือซิปใต้เตียงหรือคอมเมนต์ที่ไม่ได้บอกความหมายแต่เอาไว้ออกความรู้สึกของตนเองกับผู้อื่น โดยซักระสุนจะเป็นตัววิ่งอยู่บนหน้าจอการไลฟ์หรือสตรีมมิงบนแพลตฟอร์มของจีน

“ขอให้เด็กฝึกกระตักขบวนทุกท่าน ล้างหน้าแปรงฟันให้เสร็จภายในสามสิบนาที
จากนั้นรีบไปรวมตัวกันที่สตูดิโอบนชั้นสาม”

นั่นคือเสียงแรกที่**จองจิว** อดีตนักมายากลชื่อดังระดับโลกได้ยิน
หลังจากกะลุมิติเข้ามาในนิยายสยองขวัญแนวลูป
ซึ่งเสียงของระฆังหลัดขึ้นไฟได้ทำให้เขารู้สึกตื่นเต้น
เท่ากับการได้รู้วาระการวาระดีเซอร์วิสสุดโหดนี้
สามารถรักษานิ้วมือที่มีภาวะกระดูกหักแตกย่อยของเขาให้หายได้
และแน่นอนว่าการหวนคืนวงการของนักมายากลผู้ดงามราวกับเทพีอะโฟรไดต์
จะไม่มีทางเป็นไปได้ขนาดนี้ หากขาด ‘ศัตรูคู่อาฆาต’ ตามคำทำนาย
อย่างผู้เข้าแข่งขันอันดับหนึ่งคนนั้น... **เดวิล**

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2996-1

9

786160 629961

ราคา 489 บาท

Warning: death, murder, torture, imprison, trafficking, bullying, mental and emotional abuse, snakes, blood, dead bodies, mentioned disgusting situation, gore